

Докато в покоите на царицата тихите смехове се редуваха с радостен шъпот, долу, между мъжете, веселието понякога се пресичаше от тънка струя прикрито роптание. Какво царство щяха да оставят на младия наследник, когато от юг растеше грозна и неумолима напаст, която застрашаваше цялата българска земя. Един след други си присъединяваше кир Тодор Комнин българските земи, с насилие превземаше калетата на латинските гарнизони, навлизаше в славянските села, подпалваше ги, колеше населението, сричаше градските стени. Така полека-лека той се издигаше като първи господар на полуострова и не скриваше намерението си да възобнови старото величие на Визанс. Ето, вече и Стефан Първовенчани бързаше да се сприятели с него, като поиска дъщеря му Анна за сина си Радослав. Против кого щеше да бъде насочен този съюз, ако не против латини и българи? Не беше ли време да не се стои вече със скръстени ръце, а да се действа?

Първи стратор Недко дигна въпрос по това. И всички впиха взор в лицето на царя, което внезапно потъмня, усмивката изчезна от хубавите му устни, челото му се изпълни с грижовни бръчки.

— Ние не можем да гледаме равнодушно изхода на тази борба, без да вземем участие в нея — каза смело катепан Димитри и се огледа наоколо си, за да види одобряват ли го другарите му — или ще бъдем наистина приятели на латините, с които сме в съюз и ще им помогнем да смажем кир Тодор, или ще помогнем на кир Тодор да изгони латините, и за тая си услуга ще поискаме да си ^{вземем} ~~вземем~~ земите в Тракия и Долна земя.

— Да, да, катепан Димитри има право... — се обадиха няколко гласа. — Време е вече да се свика синклита на великите и мали боляри да си каже думата по това. Да не стане късно после.

— Никога не е късно да бъде човек разумен... — каза полека и ясно царят.